

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17.02.2020 r roku Prezes KRUS odmówił I. M. prawa do świadczenia uzupełniającego. W uzasadnieniu wskazano, że orzeczeniem wydanym w dniu 7.02.2020 roku Komisja Lekarska ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(decyzja – w aktach KRUS)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł ubezpieczony, wnosząc o przyznanie prawa do świadczenia, podnosząc stale pogarszający się stan zdrowia oraz posiadanie orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

(odwołanie – k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 8)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

I. M. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z 2.06. 2009 r wnioskodawca został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, przyczyna niepełnosprawności – 07-S 05-R, orzeczenie wydano na stałe, ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 20.04.2009 r. We wskazaniach zaznaczono, że **nie wymaga** konieczności stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

(orzeczenie – k. 7)

W dniu 30.09. 2019 roku wnioskodawca złożył do KRUS wniosek o świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

(wniosek w aktach organu rentowego)

Orzeczeniem Lekarza Rzecznawcy z dnia 13.01.2021 roku ustalono, że wnioskodawca nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(orzeczenie w aktach KRUS)

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 7.02. 2020 roku ustalono, że skarżący nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(orzeczenie w aktach KRUS)

Z punktu widzenia specjalisty kardiologa u wnioskodawcy rozpoznano zaawansowaną, wielonaczyniową, obecnie stabilną chorobę niedokrwienną serca po przebytych zawałach mięśnia sercowego po wielu koronaroplastykach z niewydolnością serca (...), z frakcją wyrzutową lewej komory 50 %, obniża sprawność organizmu 85 letniego emeryta w stopniu nie powodującym niezdolności do samodzielnej egzystencji.

(pisemna opinia biegłego kardiologa – k. 27 -28)

Z punktu widzenia specjalisty neurologa u wnioskodawcy rozpoznano przebyty udar niedokrwienny mózgu (7.01. 2019) pod postacią nieduczulicy połowicznej lewostronnej, guz przysadki mózgowej w wywiadzie, przebyte udrożnienie tętnicy szyjnej wewnętrznej lewej (24.01. 2019). Guz jest obserwowany, nie powiększa się, brak kwalifikacji do zabiegu. Na badanie neurologiczne przyszedł sam, ubiera się i rozbiera samodzielnie, jest w stanie samodzielnie spożywać posiłki, utrzymać higienę osobistą, samodzielnie porusza się po powierzchniach płaskich. Nie stwierdza się naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do samodzielnej egzystencji.

/opinia biegłego neurologa – k. 30 – 32/

Z punktu widzenia ortopedy u wnioskodawcy rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i stawów, z nasilonym zespołem bólowym. W badaniu wskazano chód wspomagany jedną kulą łokciową, z utykaniem na kończynę dolną lewą, rozbiera się i ubiera samodzielnie, chwytność obu rąk prawidłowa. Nie stwierdza się upośledzenia funkcji narządu ruchu, które powodowałyby niezdolność do samodzielnej egzystencji.

/pisemna opinia biegłego ortopedy – k. 51 – 54/

Z punktu widzenia endokrynologa u wnioskodawcy stwierdzono guza przysadki w obserwacji od 2014 r , guz nie ma charakteru progresywnego, wymaga jedynie obserwacji. W badaniu usg stwierdzono zmiany ogniskowe w tarczycy – bez znaczenia orzeczniczego. Zmiana w przysadce nie jest przyczynkiem do orzekania niezdolności do samodzielnej egzystencji.

/pisemna opinia biegłego endokrynologa – k. 116 – 117/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i załączonych do niej aktach rentowych oraz dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej, na podstawie opinii biegłych właściwych z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy tj. kardiologa, neurologa, ortopedy, endokrynologa.

Warto zauważyć, iż dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie w myśl art. 278 § 1 k.p.c. korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Takich wiadomości, to jest specjalistycznej wiedzy medycznej wymaga opis rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia, związanych z nimi dolegliwości stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku.

Sąd, oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w pełni uznał wartość dowodową opinii powołanych w sprawie biegłych. W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegli opinie wydali po przeprowadzeniu stosownych badań i analizie dostępnej dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy. Przy czym wnioskodawca wyraził zgodę na wydanie opinii na podstawie akt. Określili schorzenia występujące u ubezpieczonego oraz ocenili ich znaczenie przez pryzmat jego niezdolności do samodzielnej egzystencji. Zdaniem Sądu, opinie biegłych są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, a wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Wbrew zastrzeżeniom wnioskodawcy badający bezpośrednio wnioskodawcę biegli wskazali na skargi wnioskodawcy, w szczególności w zakresie dolegliwości bólowych. Biegli także wymienili rozpoznane schorzenia, a zatem wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, z opinii tych nie wynika, że wnioskodawca „jest zdrowy”, a jedynie że nie powodują one w aktualnym stopniu zaawansowania niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Oprócz przedstawienia subiektywnej oceny stanu zdrowia, wnioskodawca nie wnosił o uzupełnienie opinii ani nie zgłaszał innych wniosków dowodowych. W. był pouczony o prawach i obowiązkach w tym zakresie /zarządzenie – k. 10 w zw. z k. 163 – dowód doręczenia/.

Fakt, że wydana w sprawie opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej skarżącemu, nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Odmiennie stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich

możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania, jak strona. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem SN potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok SN z dnia 5 czerwca 2002 roku I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 roku I PKN 20/99 OSNP 2000/22/807). W ocenie Sądu złożone opinie biegłych, są w pełni fachowe, odpowiadają zakreślonej tezie dowodowej i nie zawierają żadnych braków, są jednoznaczne, zbieżne i wzajemnie się uzupełniające. Nadto dotychczasowe specjalności biegłych odpowiadają rodzajowi schorzeń, na które cierpi wnioskodawca, a żaden z biegłych nie wskazał, aby była konieczna ocena stanu zdrowia wnioskodawcy z punktu widzenia innych biegłych. Wobec powyższego brak było podstaw do kontynuowania postępowania dowodowego.

Ewentualna nowa dokumentacja medyczna, powstała po dniu wydania decyzji, czy pogorszenie stanu zdrowia, może stanowić podstawę do złożenia nowego wniosku o świadczenie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 1 ust. 3 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji z dnia 31 lipca 2019 r. (Dz.U.2020.1936 t.j.) świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl art. 2 ust. 1 i 2 w/w ustawy świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej „osobami uprawnionymi”.

Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021 r. poz.291), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1750 zł miesięcznie.

W myśl art. 4 ust. 1-3 w/w ustawy, świadczenie uzupełniające przysługuje osobie uprawnionej w wysokości nie wyższej niż 500zł miesięcznie, przy czym łączna kwota świadczenia uzupełniającego i świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, nie może przekroczyć 1750zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2.2. W razie przyznania, ustania lub ponownego obliczenia wysokości świadczeń, o których mowa w art.2 ust.2, świadczenie uzupełniające podlega ponownemu obliczeniu z urzędu, w taki sposób, aby łączna kwota świadczeń, o których mowa w art. 2 ust.2, wraz ze świadczeniem uzupełniającym, nie przekroczyła kwoty 1750 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust.2. 3. Świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie uprawnionej, która jest

tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności, z wyjątkiem osoby uprawnionej, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy istniejące u wnioskodawcy naruszenie sprawności organizmu powoduje konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

W przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych orzeka się niezdolność do samodzielnej egzystencji - art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 291 t.j.) stosowany na podstawie art. 7 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

Niezdolność do pracy jak i niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji przed upływem 5 lat, niezdolność do pracy lub niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3, cytowanej powyżej ustawy).

Pojęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji ma przy tym szeroki zakres i obejmuje opiekę i pomoc w załatwieniu elementarnych spraw życia codziennego. Jednak sam fakt, że osoba doznaje pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego czy też, że potrzebuje pomocy innych osób nie może przesądzać o uznaniu jej za niezdolną do samodzielnej egzystencji (III AUa 62/17 - wyrok SA Lublin z dnia 30-08-2017). Jeżeli stan zdrowia ubezpieczonego nie powoduje konieczności zapewnienia mu stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby, by mogły zostać zaspokojone jego elementarne potrzeby życia codziennego i nie zostało wykazane, aby nie radził sobie z obowiązkami domowymi, sama okoliczność, że w związku z występującymi u ubezpieczonego schorzeniami doznaje on pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego, a czasem też potrzebuje pomocy innych osób, nie może uzasadniać uznania go za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji (por. odpowiednio III AUa 615/12 - wyrok SA Szczecin z dnia 19-12-2012).

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd uznał, iż ustalenia dokonane w toku postępowania sądowego nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji. Przeprowadzone postępowanie wykazało bowiem, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Wynika to w sposób jednoznaczny z opinii biegłych z zakresu kardiologii, neurologii, ortopedii i endokrynologii a zatem dotyczących specjalizacji lekarskich odpowiadających charakterowi schorzeń występujących u skarżącego, potwierdzając tym samym zasadność orzeczenia Komisji Lekarskiej i w konsekwencji prawidłowość zaskarżonej decyzji organu rentowego.

Stosownie do treści opinii biegłych uznać należy, że stopień naruszenia sprawności organizmu spowodowany stwierdzonymi u wnioskodawcy schorzeniami nie powoduje konieczności stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu jego podstawowych potrzeb życiowych.

Z punktu widzenia specjalisty kardiologa u wnioskodawcy rozpoznano zaawansowaną, wielonaczyniową, obecnie stabilną chorobę niedokrwienną serca po przebytych zawałach mięśnia sercowego po wielu koronaroplastykach z niewydolnością serca (...), z frakcją wyrzutową lewej komory 50 %, obniża sprawność organizmu 85 letniego emeryta, w stopniu nie powodującym niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Z punktu widzenia specjalisty neurologa u wnioskodawcy rozpoznano przebyty udar niedokrwienny mózgu (7.01. 2019) pod postacią nieduczulicy połowicznej lewostronnej, guz przysadki mózgowej w wywiadzie, przebyte udrożnienie tętnicy szyjnej wewnętrznej lewej (24.01. 2019). Guz jest obserwowany, nie powiększa się, brak kwalifikacji do zabiegu. Na badanie neurologiczne przyszedł sam, ubiera się i rozbiera samodzielnie, jest w stanie samodzielnie spożywać posiłki, utrzymać higienę osobistą, samodzielnie porusza się po powierzchniach płaskich. Nie stwierdza się naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Z punktu widzenia ortopedy u wnioskodawcy rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i stawów, z nasilonym zespołem bólowym. W badaniu wskazano chód wspomagany jedną kulą łokciową, z utykaniem na kończynę dolną lewą, rozbiera się i ubiera samodzielnie, chwytność obu rąk prawidłowa. Nie stwierdza się upośledzenia funkcji narządu ruchu, które powodowałyby niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Z punktu widzenia endokrynologa u wnioskodawcy stwierdzono guza przysadki w obserwacji od 2014 r., guz nie ma charakteru progresywnego, wymaga jedynie obserwacji. W badaniu usg stwierdzono zmiany ogniskowe w tarczycy – bez znaczenia orzeczniczego. Zmiana w przysadce nie jest przyczynkiem do orzekania niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Podkreślić należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314). Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak postanowienie SN z 27 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430). Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Zauważyć należy, iż dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Wnioskodawca nie zgłosił żadnych przekonujących wniosków dowodowych na poparcie swojego stanowiska, nie podważył merytorycznej poprawności wniosków powołanych w sprawie opinii biegłych w zakresie oceny jego zdolności do samodzielnej egzystencji, a tym samym nie uczynił zadość wymogom określonym w art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tymczasem strona w toku procesu winna dowodzić swoich racji, a nie jedynie przedstawiać subiektywne poglądy dotyczące stanu zdrowia i własnej sprawności.

W szczególności dowodem na niezdolność do samodzielnej egzystencji nie może stanowić orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, albowiem orzeczenie o stopniu niepełnosprawności służy do innego celu niż nabycie na jego podstawie świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Wydawane jest ono na podstawie ustawy, która nie ma zastosowania przy ustaleniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a zatem nie może stanowić podstawy, w oparciu o którą uzasadnione jest przyjęcie, iż wnioskodawca jest niezdolny do samodzielnej egzystencji./por. w tym zakresie wyrok SN z dnia 20.01.2010 r, II UK 154/09/.

Nawet orzeczenie stwierdzające znaczny stopień niepełnosprawności (którym wnioskodawca nie dysponuje) nie jest równoznaczne z orzeczeniem lekarza orzecznika organu rentowego o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji. Innymi słowy błędne jest założenie przekładalności orzeczeń o niepełnosprawności na orzeczenia o niezdolności do pracy, a w szczególności o równoznaczności znacznego stopnia niepełnosprawności z orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji - art. 13 ust. 5 ustawy emerytalnej. Art. 4 ust. 4 ustawy o rehabilitacji zawiera odrębną definicję "niezdolności do samodzielnej egzystencji./tak SN w postanowieniu z dnia 18.06.2020 r, III UK 318/19/.

Na marginesie należy podnieść, że w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności - we wskazaniach zaznaczono, że wnioskodawca **nie wymaga** konieczności stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W konsekwencji żądanie odwołania zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania wnioskodawcy prawa do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji nie mogło zostać zaakceptowane.

W tym stanie rzeczy odwołanie wnioskodawcy, jako niezasadne podlegało oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15 zzs(1) ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 2.03.2020 r o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem C. – 19(...)/Dz.U. 2021 poz. 2095 t.j/, w związku z brakiem możliwości przeprowadzenia posiedzenia zdalnego (brak środków technicznych) i brakiem konieczności przeprowadzenia rozprawy, albowiem wszystkie kwestie sporne zostały wyjaśnione, wnioskodawca zajął stanowisko w formie pisemnej, nie wnosząc o kontynuowanie postępowania dowodowego.